Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

13 ноември 2014 година*

„Жалба — Член на Европейския парламент — Обезщетения за покриване на разноски във връзка с упражняването на парламентарни функции — Възстановяване на недължимо платени суми — Събиране — Погасителна давност — Разумен срок“

По дело C-447/13 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 2 август 2013 г.,

Riccardo Nencini, с местожителство в Barberino di Mugello (Италия), за когото се явява M. Chiti, avvocato,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейски парламент, за който се явяват S. Seyr и N. Lorenz, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta, председател на състава, K. Lenaerts, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия във втори състав, J.-C. Bonichot (докладчик), Ал. Арабаджиев и J. L. da Cruz Vilaça, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: M. Aleksejev, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 април 2014 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 юни 2014 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

1 Със своята жалба г-н Nencini иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз Nencini/Парламент (T-431/10 и T-560/10, EU:T:2013:290, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), от една страна, в частта му, в която по дело T-560/10 той е отхвърлил неговите главни искания за отмяна на решението на генералния секретар на Европейския парламент от 7 октомври 2010 г. относно възстановяването на определени суми, получени от жалбоподателя, бивш член на Европейския парламент, за възстановяване на пътни разноски и надбавки за парламентарни сътрудници, които са били недължимо платени, както и на дебитно известие № 315653 на генералния директор на генерална дирекция „Финанси“ на Парламента от 13 октомври 2010 г., и на всички други свързани или обусловени актове, и при условията на евентуалност, искането делото да се върне на генералния секретар на Парламента, който да определи по справедливост нов размер на сумата, чието възстановяване е поискано, и от друга страна, в частта му, в която това решение поставя в негова тежест съдебните разноски, изцяло — по дело T-560/10, и отчасти — по дело T-431/10.

Обстоятелства, предхождащи спора

2 Предхождащите спора обстоятелства, изложени в точки 1—8 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени, както следва.

3 Жалбоподателят е член на Парламента по време на парламентарния мандат 1994—1999 г.

4 След разследване на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) през декември 2006 г. Парламентът открива производство за проверка в областта на надбавките за парламентарни сътрудници и на пътните разноски, в частност по отношение на жалбоподателя.

5 На 16 юли 2010 г. генералният секретар на Парламента приема решение № 311847 относно производство за събиране на някои недължимо платени суми за възстановяване на пътни разноски и надбавки за парламентарни сътрудници на жалбоподателя (наричано по-нататък „първото решение на генералния секретар“).

6 В първото решение на генералния секретар, написано на английски език, се приема, че общата сума 455 903,04 EUR (от които 46 550,88 EUR за пътни разноски и 409 352,16 EUR за надбавки за парламентарни сътрудници) (наричана по-нататък „спорната сума“), по силата на правната уредба относно разноските и надбавките на членовете на Парламента, е недължимо платена на жалбоподателя по време на неговия парламентарен мандат. На жалбоподателя е връчено дебитно известие № 312331 на генералния директор на генерална дирекция „Финанси“ на Парламента от 4 август 2010 г. за събиране на спорната сума (наричано по-нататък „първото дебитно известие“).

7 На 7 октомври 2010 г. генералният секретар на Парламента приема решение, написано на италиански език, което заменя първото решение на генералния секретар (наричано по-нататък „второто решение на генералния секретар“) и е придружено от дебитно известие № 315653 на генералния директор на генерална дирекция „Финанси“ на Парламента от същия ден, което заменя първото дебитно известие за спорната сума (наричано по-нататък „второто дебитно известие“). Тези два акта са връчени на жалбоподателя на 13 октомври 2010 г.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

8 С акт, постъпил в секретариата на Общия съд на 24 септември 2010 г., жалбоподателят подава жалба, с която оспорва, по дело T-431/10, първото решение на генералния секретар, първото дебитно известие и всички други свързани или обусловени актове.

9 С акт, постъпил в секретариата на Общия съд на 10 декември 2010 г., жалбоподателят подава жалба, с която оспорва, по дело T-560/10, второто решение на генералния секретар и второто дебитно известие, както и първото решение на генералния секретар, първото дебитно известие и всички други свързани или обусловени актове.

10 Исканията за обезпечителни производства, подадени от жалбоподателя по същото време, са отхвърлени с определения на председателя на Общия съд по дела Nencini/Парламент (T-431/10 R, EU:T:2010:441) и Nencini/Парламент (T-560/10 R, EU:T:2011:40).

11 Дела T-431/10 и T-560/10 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение.

12 В съдебното заседание от 18 април 2012 г. жалбоподателят уведомява Общия съд, че оттегля жалбата си по дело T-431/10.

13 В обжалваното съдебно решение Общият съд констатира оттеглянето на жалбата по дело T-431/10 и вследствие на това заличава делото от регистъра.

14 Като се произнася по дело T-560/10, Общият съд приема, че исканията на жалбоподателя за отмяна на „всички други свързани или обусловени актове“ спрямо второто решение на генералния секретар са насочени срещу чисто подготвителни актове и следователно са недопустими.

15 Той приема освен това, че исканията на жалбоподателя за отмяна на второто дебитно известие са насочени срещу чисто потвърдителен акт спрямо второто решение на генералния секретар и следователно също са недопустими.

16 Общият съд отхвърля по същество исканията на жалбоподателя за отмяна на второто решение на генералния секретар.

17 С обжалваното съдебно решение Общият съд осъжда жалбоподателя да заплати съдебните разноски по дело T-560/10, включително съдебните разноски по обезпечителното производство, и осъжда всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски по дело T-431/10, включително съдебните разноски по обезпечителното производство.

Производството по обжалване

18 Жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която са отхвърлени исканията му за отмяна на второто решение на генералния секретар,

— при условията на евентуалност, да върне делото пред генералния секретар на Парламента, който да определи размера на дължимата сума по справедливост, и

— да осъди Парламента да заплати съдебните разноски по дела T-431/10 и T-560/10 пред Общия съд, както и разноските по производството пред Съда.

19 Парламентът иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

20 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква пет правни основания. Първите четири от тях са свързани с мотивите, поради които Общият съд е отхвърлил неговите доводи за отмяна на второто решение на генералния секретар. С петото си правно основание жалбоподателят оспорва осъждането му от Общия съд да заплати съдебните разноски както по дело T-431/10, така и по дело T-560/10.

21 Парламентът поддържа, че тези правни основания са недопустими или трябва да се отхвърлят по същество.

По исканията в жалбата относно осъждането да се заплатят съдебните разноски по дело T-431/10

22 Следва да се припомни, че съгласно член 58, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз размерът на присъдените разноски или страната, на която се възлагат, не подлежат на отделно обжалване.

23 В конкретния случай е важно да се отбележи, че диспозитивът на обжалваното съдебно решение съдържа, по дело T-431/10, точки 3 и 4, които предвиждат съответно, че това дело е заличено от регистъра на Общия съд и че всяка от страните понася направените от нея съдебни разноски по посоченото дело.

24 Жалбоподателят обаче оспорва в настоящото производство по обжалване само мотивите на тази част от обжалваното съдебно решение, които се отнасят до точка 4 от диспозитива на същото, относно съдебните разноски.

25 Същевременно, както произтича от горепосочената разпоредба на Статута на Съда, контролът над възлагането на съдебните разноски не е от компетентността на последния (вж. по-конкретно определение Eurostrategies/Комисия, C-122/07 P, EU:C:2007:743, т. 24).

26 Исканията в жалбата, доколкото визират осъждането да се заплатят съдебните разноски по дело T-431/10, са недопустими. При това положение исканията в жалбата в частта им, в която се отнасят до това дело, трябва да бъдат отхвърлени.

По исканията в жалбата, отнасящи се до дело T-560/10

Доводи на страните

27 Тъй като жалбоподателят безуспешно се е позовал пред първата инстанция на факта, че вземането, което се претендира от него, е погасено по давност, той поддържа с първото правно основание в жалбата си, че Общият съд е нарушил приложимите в конкретния случай правила относно погасителната давност. За да определи момента, от който започва да тече давността, Общият съд всъщност на първо място се бил заблудил в тълкуването, което е дал на член 73a от Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, глава 1, том 3, стр. 198), изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 1995/2006 на Съвета от 13 декември 2006 година за изменение на Регламент № 1605/2002

(ОВ L 390, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 7, стр. 137, наричан по-нататък „Финансовият регламент“), и на член 85б от Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент № 1605/2002 (ОВ L 357, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 3), в редакцията след измененията с Регламент (ЕО, Евратом) № 478/2007 на Комисията от 23 април 2007 година (ОВ L 111, стр. 13, наричан по-нататък „Правилата за прилагане“).

28 Според жалбоподателя, освен при незнание на принципите на правна сигурност и на ефективна защита, петгодишният давностен срок, предвиден в йерархично по-висшата правна норма, а именно член 73а от Финансовия регламент, тъй като се прилага за периода, в който трябва да се определи правото на вземане, е от естество, различно от това на срока по член 85б от Правилата за прилагане, който се прилага само за периода, през който това вземане трябва да бъде предявено за събиране. Следователно началният момент на тези два срока не може да бъде един и същ, противно на приетото от Общия съд.

29 Ако така предложеното тълкуване не бъде прието, жалбоподателят се позовава, на второ място, по реда на възражението, на незаконосъобразността на тези два регламента, тъй като те нарушават общите принципи, уреждащи погасителната давност, и принципите на правна сигурност и на ефективна защита, както и правото на защита на длъжника. На трето място, жалбоподателят упреква Общия съд, че е разгледал като самостоятелен довод този, който е изтъкнал в подкрепа на правното основание, изведено от нарушение на правилата за погасителната давност, и който е основан на неспазването от Парламента на разумния срок за установяване на неговото вземане.

30 Парламентът поддържа, че това правно основание е недопустимо, тъй като, от една страна, жалбоподателят изтъква същите доводи като тези, които е представил пред първата инстанция, според които съществували два давностни срока. От друга страна, възражението за незаконосъобразност било направено за първи път в рамките на настоящото обжалване.

31 Парламентът подчертава, че при всички положения посоченото правно основание следва да бъде отхвърлено по същество, тъй като Общият съд правилно е приложил напълно ясните разпоредби на член 73а от Финансовия регламент и на член 85б от Правилата за прилагане, на които самият жалбоподател се е позовал.

Съображения на Съда

– По допустимостта на първото правно основание в жалбата, доколкото се отнася до тълкуването на член 73а от Финансовия регламент и на член 85б от Правилата за прилагане

32 По силата на член 256 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда и член 169 от Процедурния правилник на Съда жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане. Не отговаря на това изискване жалба, която, без дори да съдържа доводи, насочени конкретно към установяване на грешката при прилагане на правото, опорочаваща обжалваното съдебно решение, само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Общия съд правни основания и доводи.

33 За сметка на това, когато жалбоподателят оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от страна на Общия съд, разгледаните в първоинстанционното производство правни въпроси могат отново да бъдат обсъдени в хода на производството по обжалване. Всъщност, ако жалбоподателят не може да основе жалбата си на вече изложени пред Общия съд основания и доводи, посоченото производство отчасти би се обезсмислило.

34 Първото правно основание в жалбата обаче цели именно да постави под въпрос тълкуването на Финансовия регламент и на Правилата за прилагане, възприето от Общия съд, за да отхвърли първото правно основание, изтъкнато пред първата инстанция. По този начин жалбоподателят поставя под съмнение изричния отговор, който тази юрисдикция е дала на правен въпрос в обжалваното съдебно решение, който може да бъде предмет на контрол от страна на Съда при обжалване.

35 Следователно първото правно основание в жалбата трябва да се обяви за допустимо, тъй като се отнася до тълкуването от Общия съд на член 73а от Финансовия регламент и на член 85б от Правилата за прилагане.

– По основателността на първото правно основание в жалбата в частта му относно тълкуването от Общия съд на член 73а от Финансовия регламент и на член 85б от Правилата за прилагане

36 Следва да се припомни, че от една страна, според член 73а от Финансовия регламент, „[б]ез да се засягат специалните разпоредбите и прилагането на решението на Съвета относно системата на собствените ресурси на Европейски[я съюз], правата на [Съюза] към трети лица и правата на трети лица към [Съюза] се погасяват след изтичане на срок от пет години. Началната дата за целите на изчисляването на срока и условията за прекъсването на срока се уреждат в правилата за прилагане“. От друга страна, според член 85б, параграф 1, първа алинея от Правилата за прилагане „[с]рокът на давност за вземанията на [Съюза] от трети страни започва да тече след изтичане на крайния срок, съобщен на длъжника в дебитното известие“.

37 За да отхвърли правното основание, което жалбоподателят извежда от това, че на датата на приемане на второто решение на генералния секретар, 7 октомври 2010 г., искът на Парламента, целящ възстановяването на спорната сума, е бил погасен по давност съгласно член 73а от Финансовия регламент, Общият съд приема, на първо място, главно в точки 39 и 40 от обжалваното съдебно решение, че в изпълнение на тази разпоредба във връзка с член 85б от Правилата за прилагане давностният срок е започнал да тече едва след изтичане на крайния срок, съобщен на жалбоподателя във второто дебитното известие, тоест на 20 януари 2011 г. От това той прави извод в точка 41 от обжалваното съдебно решение, че към 7 октомври 2010 г. давностният срок не е бил започнал да тече и че следователно на същата дата изобщо не е бил изтекъл.

38 На второ място, Общият съд приема в точка 43 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателят е имал намерение да упрекне Парламента и в неспазване на изискванията по силата на принципа на разумния срок, който не допуска, предвид основното изискване за правна сигурност, институциите на Съюза да отлагат неопределено във времето упражняването на правомощията си. Общият съд припомня, че задължението за спазване на разумен срок при провеждане на административните процедури представлява общ принцип на правото на Съюза, за спазването на който съдът на Съюза следи и който е възпроизведен като елемент от правото на добра администрация в член 41, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

39 След като приема, че спазването на разумен срок се изисква във всички случаи, в които, при липса на уредба в приложимите текстове, принципите на правна сигурност или на защита на оправданите правни очаквания не допускат институциите на Съюза да действат без никакво ограничение във времето, Общият съд констатира в точки 45 и 46 от обжалваното съдебно решение, че в конкретния случай нито Финансовият регламент, нито Правилата за прилагане уточняват срока, в който трябва да бъде съобщено дебитното известие, и че вследствие на това той трябва да провери дали Парламентът е спазил задълженията си по силата на принципа на разумния срок.

40 В точки 47 и 49 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, от една страна, че периодът, изтекъл от края на парламентарния мандат на жалбоподателя, през 1999 г., до датата на приемане на второто решение на генералния секретар — 7 октомври 2010 г., не изключва всякаква критика с оглед на принципа на разумния срок. От друга страна, фактите, в които се упреква заинтересованото лице, са скрепени със счетоводни документи, с които Парламентът вече е разполагал, и той впрочем е трябвало да обърне внимание, относно рисковете от грешки, на писмо от жалбоподателя от 13 юли 1999 г., с което той го сезира с искане за пояснения относно правилата за възстановяване на разходите за парламентарни сътрудници.

41 От това Общият съд прави извод, в точка 50 от обжалваното съдебно решение, че производството за проверка, започнато от Парламента, е могло да бъде извършено по-рано и че второто решение на генералния секретар също е могло да бъде прието по-рано, така че Парламентът не е изпълнил задълженията си по силата на принципа на разумния срок.

42 Същевременно той постановява, че правното основание, изведено от нарушението на принципа на разумния срок, трябва да се отхвърли, тъй като то би могло да доведе до отмяна на даден акт само ако това нарушение е засегнало упражняването на правото на защита на адресата му. Общият съд обаче приема в точка 52 от обжалваното съдебно решение, че в случая жалбоподателят не е изтъкнал нито един довод за засягане на правото му на защита в резултат от това нарушение.

43 В това отношение следва да се отбележи, че член 73а от Финансовия регламент определя общо правило, предвиждащо петгодишен давностен срок за погасяване на вземанията на Съюза, и препраща за определянето на началния момент за изчисляването на този срок към Правилата за прилагане, които Европейската комисия приема по силата на член 183 от този регламент.

44 От тези разпоредби произтича, от една страна, че член 73а от Финансовия регламент не може сам по себе си, без подробните правила за неговото прилагане, да бъде използван като основание да се установи, че вземане на Съюза е погасено по давност.

45 От друга страна, като определя по този начин общо правило, предвиждащо петгодишна погасителна давност, законодателят на Съюза приема, че този срок е достатъчен, за да се защитят интересите на длъжника с оглед на изискванията на принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания и за да се позволи на органите на Съюза да получат възстановяване на недължимо платени суми. Както отбелязва генералният адвокат в точка 50 от заключението си, член 73а от Финансовия регламент има за цел по-специално да ограничи във времето възможността за събиране на вземания на Съюза към трети лица, за да отговори на принципа за добро финансово управление. Подробните правила за прилагане на така въведеното в член 73а правило могат да бъдат приети само в съответствие с тези цели.

46 В това отношение член 85б от Правилата за прилагане определя началния момент на давностния срок, считано от изтичане на крайния срок, съобщен на длъжника в дебитното известие, тоест в акта, с който длъжникът се уведомява за установяването на вземане от разпоредителя с бюджетни средства и му се определя краен срок за плащане, в съответствие с член 78 от Правилата за прилагане.

47 Както отбелязва Общият съд в точка 45 от обжалваното съдебно решение, следва все пак да се констатира, че нито Финансовият регламент, нито Правилата за прилагане уточняват срока, в който трябва да бъде съобщено дебитното известие след датата на правопораждащия юридически факт за разглежданото вземане.

48 При това положение, както бе припомнено в точка 44 от обжалваното съдебно решение, принципът на правна сигурност изисква при липса на уредба в приложимите текстове съответната институция да извърши това съобщаване в разумен срок. Действително, ако то не е

извършено, разпоредителят с бюджетни средства, който трябва да определи в дебитното известие крайния срок за плащане, който според самия текст на член 85б от Правилата за прилагане представлява началният момент, от който започва да тече давността, би могъл свободно да определи датата на този начален момент без връзка с момента, в който е възникнало разглежданото вземане, което явно би било в разрез с принципа на правна сигурност, както и с целта на член 73а от Финансовия регламент.

49 В това отношение следва да се признае, че с оглед на член 73а от Финансовия регламент трябва да се предполага, че срокът за съобщаване на дебитно известие не е разумен, когато това съобщаване се извърши след петгодишен период, считано от момента, в който институцията нормално е била в състояние да предяви вземането си. Такава презумпция може да се обори само ако въпросната институция установи, че въпреки положеното от нея старание закъснението да се предприемат действия, се дължи на поведението на длъжника, по-конкретно на неговите маневри за протакане или на неговата недобросъвестност. При липса на такова доказателство трябва да се констатира, че институцията не е изпълнила задълженията си по силата на принципа на разумния срок.

50 В конкретния случай, както констатира Общият съд в точки 46—50 от обжалваното съдебно решение, Парламентът е приел и съобщил на жалбоподателя второто решение на генералния секретар и второто дебитно известие едва през октомври 2010 г., въпреки че парламентарният мандат на заинтересованото лице е изтекъл през 1999 г., че Парламентът е узнал въпросните факти на 18 март 2005 г. —– датата, на която му е предаден окончателният доклад на OLAF, и че е разполагал преди тази дата със счетоводните документи за тези факти. При липсата на доказателство за поведение на заинтересованото лице, което да е от естество да обясни това закъснение, Общият съд правилно приема, че в конкретния случай Парламентът не е изпълнил задълженията си по силата на принципа на разумния срок.

51 Като приема обаче в точки 51 и 52 от обжалваното съдебно решение, че това нарушение на принципа на разумния срок не може да доведе до отмяната на второто решение на генералния секретар, поради това че жалбоподателят не е установил, че посоченото нарушение е засегнало правото на защита, Общият съд се заблуждава относно последиците, които трябва да се изведат от нарушението на принципа на разумния срок, когато законодателят на Съюза е приел обща разпоредба, която налага на институциите на Съюза да действат в определен срок.

52 Всъщност, като приема, както бе посочено в точка 45 от настоящото решение, общо правило, според което, както е видно от член 73а от Финансовия регламент, вземанията на Съюза към трети лица се погасяват с изтичането на петгодишна давност, законодателят на Съюза е имал намерение да предостави на евентуалните длъжници на Съюза гаранция, че след изтичането на този срок те по принцип не могат, в съответствие с изискванията за правна сигурност и за защита на оправданите правни очаквания, да бъдат адресати на мерки за събиране на такива вземания, по отношение на които следователно са освободени от изискване да представят доказателства, че не ги дължат.

53 Следователно трябва да се вземе предвид така ясно изразената от страна на законодателя на Европейския съюз воля да ограничи във времето възможността за институциите да събират вземанията на Съюза към трети лица, за да се извлекат последиците от констатирането на неизпълнение от страна на една от тези институции на задълженията ѝ по силата на принципа на разумния срок.

54 С оглед на изискванията за правна сигурност и за защита на оправданите правни очаквания, които са в основата на тази воля на законодателя, в настоящия случай е ирелевантна съдебната практика, припомнена от Общият съд в точка 51 от обжалваното съдебно решение, според която нарушение на принципа на разумния срок би могло да доведе до отмяна на обжалвания акт само в случай на засягане, от това нарушение, на правото на защита.

55 При тези условия, щом като в случая Общият съд е констатирал, че Парламентът не е изпълнил задълженията си по силата на принципа на разумния срок, той не е можел, без да допусне грешка при прилагане на правото, да се въздържи да постанови отмяната на второто решение на генералния секретар, с мотива че жалбоподателят не се е позовал на извършено нарушение на правото на защита.

56 От това следва, че Общият съд неправилно е отхвърлил първото правно основание на жалбоподателя.

57 Предвид всички посочени съображения и без да е необходимо да се разглеждат останалите доводи и правни основания на страните, обжалваното съдебно решение следва да се отмени в частта му, която се отнася за дело T-560/10.

По жалбата пред Общия съд

58 В съответствие с член 61, първа алинея от Статута на Съда Съдът може, в случай че отмени решението на Общия съд, да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

59 В настоящия случай Съдът счита, че фазата на производството по жалбата за отмяна, подадена от г-н Nencini пред Общия съд, му позволява да постанови окончателно решение по делото и следователно при това положение Съдът трябва да постанови окончателно решение по него.

60 Първото правно основание на жалбоподателя, изведено от погасяването по давност и от нарушение на принципа на разумния срок, трябва да бъде уважено поради мотивите, изложени в точки 48—50 от настоящото решение.

61 Поради това второто решение на генералния секретар и второто дебитно известие следва да се отменят.

По съдебните разноски

62 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна или когато е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

63 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. По силата на същата разпоредба Съдът обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.

64 В случая следва да се отбележи, от една страна, че жалбоподателят е загубил по предявените в жалбата основания в частта им относно дело T-431/10. От друга страна, Парламентът е загубил по доводите си в рамките на обжалването по отношение на дело T-560/10. Следователно, тъй като всяка от страните е направила искане за осъждане на другата да заплати съдебните разноски, Парламентът трябва да се осъди да понесе, освен направените от него съдебни разноски, три четвърти от разноските, направени от жалбоподателя в настоящото производство по обжалване.

65 Що се отнася до разноските в първоинстанционното производство по дело T-560/10, те ще бъдат понесени от Парламента.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз по дело Nencini/Парламент (T-431/10 и T-560/10, EU:T:2013:290) в частта му относно дело T-560/10.

2) Отменя решението на генералния секретар на Европейския парламент от 7 октомври 2010 г. относно възстановяването на определени суми, получени от г-н Riccardo Nencini, бивш член на Европейския парламент, за възстановяване на пътни разноски и надбавки за парламентарни сътрудници, както и дебитно известие № 315653 на генералния директор на генерална дирекция „Финанси“ на Европейския парламент от 13 октомври 2010 г.

3) Осъжда Европейския парламент да понесе, освен направените от него съдебни разноски, три четвърти от разноските, направени от г-н Riccardo Nencini в настоящото производство по обжалване.

4) Осъжда Европейския парламент да заплати разноските в първоинстанционното производство по дело T-560/10.

5) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

Подписи